

İlk Aşk Final

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Şubat 2014

Dersler, okul, disiplin derken içindeki gizli saklı bu sevda nefes aldırıyordu Begüm'e.

Yalnız ters giden bir şeyler vardı. Mektubun gelmesinden onca zaman geçmiş olmasına rağmen, Murat bir kez olsun yakınına gelip açmamıştı konuyu üstelik davranışlarında da her hangi bir belirti yoktu hissettiklerine dair. Garip bir durumdu bu gerçekten de. Üstelik oldukça mutlu ve huzurlu görünüyordu kızların arasındayken, her zamanki rahat tavırlarıyla ilgi odağı olmaya da devam ediyordu.

Beklemeye alışıkta Begüm, sabretmeye, duygularını içine atmaya...Ara sıra konu gündeme geldiğinde de kızlar arasında, sakınıyordu sözünü Murat'a dair. Teselli ediyorlardı onu dostane tavırlarıyla.

Yine bu konunun mütalaasını yaparlarken, sınıfın en aykırı tiplerinden bir koyuverdi kahkahasını. Sinir bozucu bir şekilde gülüyordu.Hiç mi hiç haz etmezlerdi birbirlerinden Begüm'le. Başka bir okuldan nakille gelmişti onların sınıfına. Tutarsız davranışlarına alışmış olsa da Begüm, bu sefer sinirlenmişti; tam da bu konu konuşulurken Selma'nın böylesine bir tepki vermesi oldukça sinir bozucuydu. Derken döndü Begüm'e...

-Sahiden inandın mı o mektubun sana Murat tarafından yazıldığına?

Der demez irkildi kaldı Begüm. Ne olabilirdi ki bunun haricinde. Belliydi ki, mektubun muhatabı kendisiydi ve çok da açıktı kimden geldiği. Ve ekledi Selma:

-Şu mektup var ya...

-E, ne olmuş ki, ne demek istiyorsun ki, sen?

-Akıllım, o mektubu yazan bizdik sana.

Duydukları inanılır gibi değildi. Ki böyle bir şey aklını ucundan dahi geçmemişti. Ne yani, onca inanıp güvendiği arkadaşlarının basit bir oyunu muydu bu sadece.

Ateş gibi yanıyordu Begüm. Yaşadığı hayal kırıklığı bir yana, inanılmaz utanç içindeydi. Üstelik aşağılanmış, hakarete uğramış ötesinde güvendiği insanlardan hayatının ilk kazığını yemişti. Binlerce kelime dans ediyordu kafasının içinde. Kelimenin tam anlamıyla yerin dibine geçmişti Begüm. Böyle bir şey nasıl olabilirdi ki... İnanıldığı, güvendiği, onca şeyi paylaştığı insanlar böyle bir oyuna nasıl alet olmuş olabilirdi ki? Üstelik her birinin özelini bilirdi Begüm. Ve bir kez dahi aklından geçirmemişti bunları

deşifre edip, onların duygularıyla oynamayı. Sevmek suç muydu? İnanıp, güvenmek böyle mi neticelenecekti?

Başından kayan sular dökülmüş bir halde içine akıtırken göz yaşlarını, Selma hala gülmeye devam ediyordu. Diğer kızlar ise sus pus olmuş, oldukları yerde kala kalmışlardı. En sonunda Begüm'ün en yakın arkadaşı bir tokat attı Selma'nın yüzünün tam ortasına. Dayanamamıştı Oya ve bu rezalete bir nokta koymak istemişti. Sınıfta yaşanan tam anlamıyla bir kaostu. Tutarsızlıklar, alaylar ve vicdan azabıyla kıvranan üç beş kişi. Begüm koşa koşa çıktı sınıftan. Artık tutamadığı göz yaşları oluk gibi akıyordu.

Hayatının ilk dersini aldı Begüm hem de hiç beklenmedik bir anda ve beklemediği kişiler tarafından oynanan aşağılık bir oyun sayesinde. İlk sınavıydı bu hayata dair: Aldığı not ise koca bir sıfırdı. Oysa hep dersine iyi çalışır ve güvenle girerdi sınavlara: Kendinden emin olarak. Arkadaşlarından da bir o kadar emindi. Ama belli ki büyük bir hata yapmış ve güvenmişti onlara, sadece güvenmişti hiç kimseye olmadığı kadar üstelik...

Asla da fark etmemişti böyle bir oyunun malzemesi olduğunu, üstelik şike de vardı oyunda. Belli ki, baştan kaybetmişti. Hile yapmayı bilmezdi oysa ne hileyi bilirdi ne de yalanı.

Ya Murat'a açılıp anlatsaydı durumu. Artık iş iyice ayyuka çıkar ve alay edilirdi, üstelik Murat tarafından...

Yıkılan bir onur, hayal kırıklığı. Ve bunların üzerine inşa edilen tadımlık bir eğlence.

Olayın diğer mimarları ise oldukça pişman olmuşlardı bu oyundan, hatta nasılsa utanmışlardı. Hepsi o kadar gençti ki. Ve Begüm... Gençliğinin yanı sıra bir o kadar temiz kalpli ve iyi niyetliydi. Peki değişecek miydi bundan sonra? Yine inanabilecek miydi dost bildiklerine?

İnanmak zorundaydı, yine o güven duygusun inşa etmek zorundaydı.

Unuttu bu olayı sonradan. Ama kalbinin bir köşesi hep kırık kaldı. Ve daha çok kırılacaktı kalbi, sevdikleri tarafından. Ama yaşamak için, mutlu olmak için gereken tek şeydi güven duygusu ve eşliğinde gelen sevgi denen vazgeçilmezi.

Asla vazgeçmedi Begüm sevmekten, asla. Yaşadığı onca hayal kırıklığına rağmen devam etti yoluna umutların eşliğinde, inancının gücüyle...

Mecburdu, kimselerin olamadığı kadar mecburdu üstelik...